

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Acta Ecclesiae Mediolanensis

Acta Synodalia Dioecesana Ecclesiae Mediolanensis, Pars Secunda

Borromeo, Carlo

Brixiae, 1603

De sepultura.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11399

aut cum auaritiæ suspitione exigat; sed ijs elemosinis contentus sit, quæ aut consuetudine probata dari solitæ sunt, aut Archiepiscopi auctoritate probatæ fuerint, aut deinceps probabuntur.

Qua in re illud etiam seruetur, nè tantum clericis, quantum sacerdotibus loco adhibeantur.

Ibidem. Miserabilium autem personarum, quibus mortuis nihil, aut ita parum superest, vt suis impensis humari non possint, exequiæ gratis omnino fiant.

Pro. 4. vsu. Eleemosina, quæ clero ob funus, aut defunctorum officium datur; ne in ecclesia, cœmeteriove, aut spectante populo, sed eo remoto, locoq; sperato, factis exequijs officijsve, distribuatur.

Ibidem. Ne pactiones de funere, aut de exequijs pro mortuo celebrandis cum defuncti hærede, aut alio ad quem pertineat, à Parocho, aliove ea conditione fiant, vt certa ceræ pars, quæ exequiarum officijs supererit, ipsi hæredi, aut alteri restituatur.

Ne Parochi, alijve clerici, neq; item exequiarum curatores, alijve, quicunq; in funere operam ponunt, pignora capiant, quibus sibi caueant de funerali elemosina, aut de eorum opere in funere præstito mercede.

Pro. 4. vsu. Pro crucibus autem, & quæ circa cadaver, aut cœnotaphium disponuntur; pro campanis item, lampadibusve, aliove prætextu, aut nomine, nihil præterea capiat, exigatve, nec capitulû, nec quilibet de capitulo, nec rector, nec sacrista, custos, aliusve clericus quicunq; nisi si quid est, quod fabricæ, aut sacristiæ campanarum nomine dari piæ consuetudinis Ordinarius esse censuerit, idque verè in eum usum cedat. At pro crucibus nihil omnino, quouis etiam fabricæ vel sacristiæ nomine accipi liceat.

Ibidem. Capitula, canonici, & alij ministri quicunq; sint ecclesiarum, ne cœnotaphij quod in officio pro mortuis ex tabulis struitur, nomine quidquam capiant.

Ibidem. Quantum clericorum vsitato nomine dari solet, tantum custodibus, qui in minoribus ordinibus constituti sunt, detur; si in sacris fuerint, habeant quantum sacerdotum nomine datur.

Qui verò custos, vel crucem prætul-

erit, vel campanas pulsauerit, tunc ille accipiat, quod eo nomine tantum dari statutum est.

Eius generis homines, & alij qui in funus se ingerunt, nec quidquam opere ponunt, nisi omnino consequntur.

Ne clerici, neve alij quicunq; sint, qui aliquam in funere curam ponunt, vestes, indumenta, ornamenta ve cadaueri adhibita, nisi à sponte offerentibus accipiant; sed gratis, ac sine mora ijs ad quos pertinent, omnia planè restituant.

Pro loco in quem mortuus inferatur, à nemine, ne sacristiæ quid. m. aut fabricæ, ecclesiæ, aut confraternitatis zelicus, alteriusve pij vsus nomine, quidquam prorsus exigatur: piæ tamen & laudabiles consuetudines seruantur.

De ritu funerum.

Officium, seu officij exequiarum, illa pars quæ litanias sequitur, & incipit, vsque in vita, nullo modo omittatur; sed totum omnino absoluat, etiam si ex causâ corpus tunc sepulturæ nõ tradatur.

Quod antiquissimi est instituti, illud quantum fieri poterit, retineant Parochi, & alij funerum curatores; vt Missa præsentem corpore defuncti pro eo celebretur, antequam in sepulturam inferatur; cuius quidem celebrandæ locus in officio exequiarum adnotabitur.

Laicum hominem defunctum, quouis etiam generis, gradus, dignitatisve nomine illustrem ne clerici efferat; sed laici: qui alicuius confratriæ etiam esse possunt.

Non liceat laicis hominibus, etiam confratribus, aut alij societati adscriptis, mortuo cuius funus agitur, totum officium sepulture præstare; sed sacerdotes & clerici eo nomine vocati id totum perfectè expleant: poterunt tamen confratres, si clerici desint, in cantandis psalmis, & litanijs sacerdoti respondere.

De sepultura.

Consuetudo multis locis intermissa mortuos in cœmeterijs sepeliendi

restit-

restituatur; inde submotis, si qui ea vsurparint.

Et si cui locus sepulture deinceps dabitur in ecclesia, humi tantum detur; & sepulchrum in quo cõditur, opere fornicato cum reliquo ecclesiæ pavemento æquatum sit.

Protr 4. pag. 137.

Ne cuiquam ex vlla cuiusvis ordinis ecclesia mortui cadauer perpetuæ sepulture traditum a portare liceat, nisi facultate ab Episcopo impetrata, eaque literis nominatim exarata.

Ibidem.

Parochus, intra cuius parochiæ fines aliquis aliene parochiæ occisus est, eius cadauer liberè aliò transferri nullo pre-textu prohibeat: nihilque ea de causâ accipiat. Si verò translatio ea cum funere fit, liberum ei sit vti iure suo.

De funeribus, & exequijs clericorum.

Protr 6. vif.

Sacerdos, aut clericus defunctus, vbi lotus fuerit, vestibus quotidianis cõmunibus vsque ad vestem talarem inclu suè, tum vestitu clericali ecclesiastico, quem ordinis sui ratio deposcit, indui debet.

Sacerdos quidem supra talarem vestè, alba, cingulo, amictu, manipulo, stola, & casula, seu planeta albi coloris induatur.

Diaconus, alba, cingulo, amictu, manipulo, Dalmatica, & stola super humerum sinistrum, quæ sub axilla dextera annectatur.

Subdiaconus verò, alba, cingulo, amictu, manipulo, & Tunicella.

Alij verò inferiorum ordinum clerici, super pelliceo supra vestem talarem, & insuper tonsura ornari debent.

Itidem alij sacro vestitu, pro ordinis, dignitatisque ecclesiasticæ gradu.

Ibidem.

Qui in superiori ordine constituti sunt, inferioris ordinis clericum nõ deferent; sed Sacerdotè Sacerdotes, Diaconum Diaconi, Subdiaconum Subdiaconi: & sic ordine ceteri esserant, nisi necessitas aliquando sua leat digniores ab inferioris ordinis hominibus esse ferri.

Ibidem.

Episcopum verò mortuum, ij qui in ecclesia cathedrali dignitates obtinèt, & canonici digniores esserant.

Canonici mortui funus, eiusve, qui eiusdem ecclesiæ, in eave dignitatem obtinebat, capituli sumptibus à reliquis canonicis fiat, tum pro eius animæ salute Missa conuentualis celebretur, & vnusquisque item canonicus, ministerve eiusdem ecclesiæ, qui sacerdos fit, Missam itidem pro eo celebret.

Protr 4. pag. 137.

Parochi mortui funus, vnuerfi illius regionis, in qua ille habitabat, Preposituræve, Plebanatus, aut Archipresbyteratus Parochi obeant: nisi foraneus illius regionis Vicarius minorem numerum statuendum censuerit.

Ibid. 4. 14.

Primo autem post eius obitum die, eorum vnusquisque pro ipsius animæ salute Missæ sacrificium faciat. Quòd si eo die pro mortuis fieri ex ecclesiæ instituto vetitum sit, alio proximo die quo interdictum non sit, omnino fiat.

Pro mortuo Rectore decem ad summum dierum spatio omnes eius regionis aut plebanatus Parochi in ecclesiam conueniant, quæ eis à clericorum regionis prefecto, aut Vicario foraneo prescribetur: qua in ecclesia pro eo Missam conuentualem solenni ritu celebrent; tum supplicationibus & precibus Deum piè sanctèque orent, vt orbato gregi rectorem dare velit iuxta cor suum.

Ibidem.

Quicumque verò eiusmodi pietatis officia præstiterint, eorum nomine causave nihil neque exigant, neque petant.

Is verò cui vacantis ipsius parochialis ecclesiæ administratio commissæ est, fideles illius parochiæ incolas sepe hortetur, vt omni intima animi pietate à Deo Rectorem precentur, qui illius ecclesiæ curationem gerere rectè possit.

Parochus, illius qui proximè precessit parochi anniuerfaria, stato die quo ille obiit, celebratione Missæ parochialis agat; si autè pro festi, solennisque diei ratione tunc agi nõ licet, alio die proximè antecedente quo licebit, pro illius animæ salute piè religioseque exequatur.

Protr 6. vif.

De Officijs defunctorum.

In omni ecclesia parochiali, vel collegiata, singulis Officijs anniuerfaria quæ in hebdomadâ proximè sequentem in ea ecclesia celebranda erant, fidelibus de curâ

Protr 6. vif. dioc. 11. pag. 423.